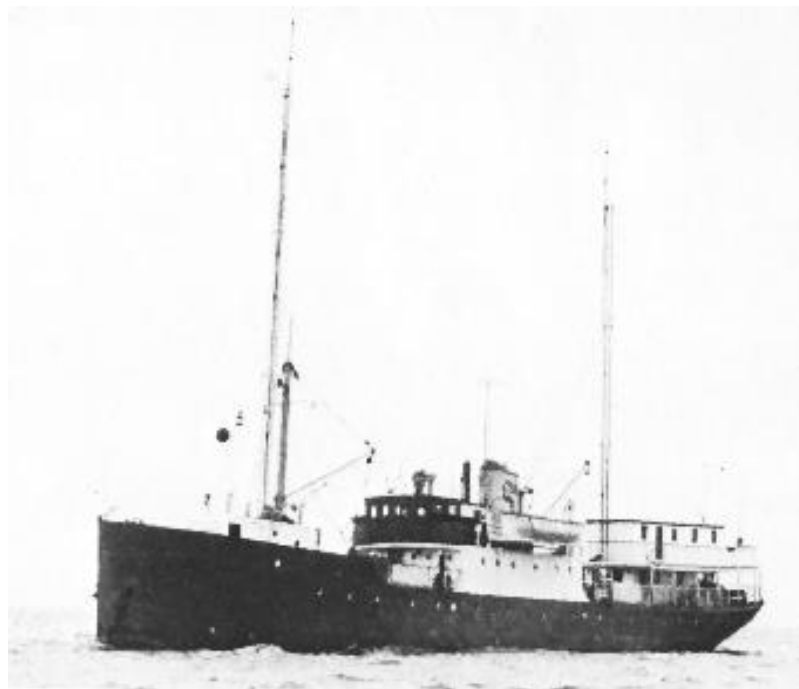

Radio Mercur - en pirat på Øresund.

Radio Mercur's andet radioskib Cheeta II kom til i 1961. Det var så sølygtigt, at det fint kunne klare sig i Storbælt som jysk/fynsk sendeskib.

I sommeren 1958 besluttede den 50-årige Ib Fogh sig til at forsøge at bryde Statsradiofoniens mangeårige monopol. Han ville være reklameradio-pirat.

Sammen med sin medarbejder Peer Jansen havde han fundet ud af, at ingen med loven i hånd kunne hindre ham i at lave sin egen flydende radiosender i internationalt farvand. Den 29. juli 1958 gik Radio Mercur i luften i FM-båndet fra den chartrede skude Cheeta I, der havde kastet anker midt ude i Øresund.

Fogh og Jansen lagde stort ud, lejede villa i Gentofte, hvor de indrettede radiostudie, og etablerede bureauet Mercur Reklame, der skulle sælge radioannoncer og skaffe penge i kassen. Men etableringen var kostbar, og annoncørerne lod vente på sig.

Myndighederne regnede derfor med, at stationen hurtigt ville dø af sult. Men da det så sortest ud, trådte bankdirektør Alex Brask Thomsen til, og snart begyndte reklamepengene at rulle ind. Radio Mercur undgik heller ikke flere alvorlige kriser. I 1961 dannede en række udbrydere det nye selskab Danmarks Commercielle Radio, der sendte fra skibet "Lucky Star" i Øresund. Det viste sig hurtigt, at Danmark slet ikke kunne bære 2 konkurrerende piratsendere. De to rivaler fusionerede i 1962

Så kom Musikradioen P3

Radio Mercur's virksomhed var en stadig kilde til irritation for Statsradiofonien eller Danmarks Radio, som den i 1959 ændrede navn til. Radio Mercur overtrådte ingen danske love i 1958, men i april 1962 foreslog trafikministeren en upopulær tilføjelse til den danske telekommunikationslov af 1949 med det sigte at kriminalisere Radio Mercur. Den nye lov vedtoges med stort flertal, og den 31. juli 1962 sendte Radio Mercur sit sidste program.

Lytterne fik erstatning, og nytårsdag 1963 gik Musikradioen P3 i luften. Med en blanding af rap journalistik og kvik musik fik den succes fra starten - i hvert fald hos lytterne. Pressen var mere forbeholden.

Meget mere end et par uger varede pressestormen mod Musikradioen ikke - lytterne kunne li' den.

P-3 jobbet var mere end almindelig hårdt. De første år dækkede et lille team bestående af radiounderholdningschef Kaj Bruun, Olaf Becker, Hemming

Hartmann-Petersen, Bent Schärff, Georg Kringelbach og Pedro Biker næsten lige så mange sendetimer som resten af radiomandskabet klarede i P1. Og hvem husker ikke "Efter skoletid" med den helt unge Jørgen Mylius eller "Holdningsløse Tidende" med Bent Schärff, Ulf Pilgaard og Lotte Tarp. Musikradioen kværnede 14 timer i døgnet. 6 - 8 morgen og 12 middag til 24 aften.

Så megen flid og så megen succes holder ikke i længden, og i sidste halvdel af tredserne kom Musikradioen ned med nakken. De journalistiske frækkefter mellem pladerne blev sjældnere, og ved indgangen til 1970 var sendetiden nede på 8 timer dagligt.

Men så vendte bøtten. De glade P3 - dage fra tredsernes midte var ikke glemt. Lytterne krævede dem tilbage. Rådet gjorde klar der et helt nyt P3-koncept, der siden dengang kører løs døgnet rundt.

“Den flyvende poplænder” Fortvivelse i Rosensønsallé: Musikradioen er vedtaget. Rådet havde travlt med at forklare, at den nye musikradio var noget helt andet og finere end Radio Mercur (Jenssenius Politiken 1963)